

Література:

1. Музиченко Г. В. Організаційна культура як складник успіху українського бізнесу на міжнародних ринках / Г. В. Музиченко // Матеріали II Міжнародної наукової конференції «Концепти соціокультурної трансформації сучасного суспільства», 26–27 травня 2017 р., Університет Ушинського, м. Одеса. – Одеса, 2017. – С. 267–272.
2. 20 українських компаній потрапили до списку найбільш швидкозростаючих бізнесів Європи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://economics.unian.ua/finance/1279620–20–ukrajinskih–kompaniy–potrapili–v–spisok–naybilsh–shvidkozrostayuchih–biznesiv–evropi.html>
3. Харчишина О. В. Дослідження сутності категорії «організаційна культура» / О. В. Харчишина // Вісник ЖДТУ. – 2011. – №2 (56). – С. 148–151.

ОСОБЛИВОСТІ ПЛАНУВАННЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Л.М. Карпенко, д.е.н., професор
А.В. Борщавецька, студентка
Одеський національний політехнічний університет
м. Одеса

Планування є важливою складовою розробки зовнішньоекономічної стратегії у міжнародному бізнесі, особливо в умовах турбулентної економіки. Воно полягає в розробленні системи найважливіших визначальних показників господарської діяльності, які охоплюють усі сфери діяльності організації: виробництво, реалізацію, закупівлю сировини, матеріалів і товарів, фінанси, запаси товарів і матеріалів, робочу силу та ін.

Метою роботи є дослідження та виявлення особливостей планування зовнішньоекономічної діяльності та розвитку підприємства в координатах сталого розвитку, зокрема: систематизація сукупності компетентностей управлінського персоналу у контексті сфери послуг, що має забезпечити формування напрямів стратегічного розвитку, визначення стратегічних інноваційних цілей та інноваційної стратегії підприємства; дослідження процесу формування базових стратегій та кожного з його етапів; аналіз структурної змістовності процесу стратегування інноваційно–інвестиційного розвитку підприємства сфери послуг в частині виконання функцій планування, прогнозування, організування, аналізування, контролювання.

Вагомий внесок у теорію планування, стратегій та стратегічного управління розвитком підприємств зробили вчені: Алексеева М.М., Богомолова О.А., Владимірова Л.П., Оборська С.М., Пономаренко В.С., Ястремська О.М., І. Ансофф, П. Друкер, В. Герасимчук, А. Наливайко та ін.

Зовнішньоекономічна діяльність підприємства здійснюється за такими основними напрямками: вихід на зовнішній ринок; експортно–імпорتنі поставки товарів, послуг і капіталу; валютно–фінансові і кредитні операції; створення й участь у діяльності спільних підприємств; міжнародний маркетинг; моніторинг національної економічної політики й економіки світових господарських зв'язків. Ринкова стратегія підприємства передбачає зіставлення всіх альтернативних варіантів у сфері зовнішньоекономічної діяльності й обґрунтування оптимального рішення.

Сучасна економіка України потребує радикальних структурних змін за рахунок формування та запровадження інноваційної моделі розвитку вітчизняних підприємств. Європейський шлях інтеграції у високотехнологічне конкурентне середовище вимагає ефективних заходів, спрямованих на розвиток науково–технічного потенціалу, високі та стабільні темпи економічного зростання, вирішення соціальних й економічних проблем.

Однак на практиці інноваційний розвиток неможливий без фінансових ресурсів. Вітчизняні економісти вважають, що головною причиною гальмування економічного зростання за рахунок інновацій є дефіцит інвестиційного сектору. Тому інвестиційна база є важливим фактором подолання фінансово–економічної кризи та подальшого інноваційного розвитку. Економічне відродження вітчизняних підприємств можливе завдяки масштабним капіталовкладенням у стратегічні напрямки діяльності [1 с. 392–404].

Трансформаційний період в економіці України, постійний процес структурної перебудови економіки, умови динамічного та турбулентного характеру генезису конкурентного ринкового середовища – це компоненти складного і цілеспрямованого процесу, який диктує за необхідне опанування інноваційного шляху відтворення вітчизняних підприємств, сприятиме економічному і соціальному розвитку країни.

Базові стратегії є варіантами загальної стратегії організації, заснованої на комплексі функціональних стратегій, проєктів і програм, їхня розробка, об'єднання і узгодження є важливою умовою наповнення загальної стратегії конкретним змістом. Типами базових стратегій є: стратегія зростання; стратегія стабілізації; стратегія виживання; змішана стратегія.

В межах базової стратегії підприємство може вибрати один із кількох напрямів дій, що називаються стратегічними альтернативами, з яких і формується майбутня стратегія. Стратегічні альтернативи – це можливі

варіанти розвитку підприємства чи стратегічних одиниць бізнесу в рамках кожної із трьох базових корпоративних стратегій: зростання, стабілізації, скорочення.

У реальності сучасної економіки існує нагальна необхідність створення інформаційно-аналітичного системи як ефективного засобу управління та розвитку бізнес-процесів, що може надати керівникам первинну інформацію, необхідну для визначення областей для подальшого розвитку та вирішення поточних проблем діяльності сфери послуг. Взаємодія елементів такої системи повинна бути спрямована на формування інформаційно-аналітичної системи для своєчасного реагування на мінливі обставини управління та прогнозування критичних ситуацій фінансово-господарської діяльності, а також основи для оперативного та стратегічного планування.

Відсутність ефективних систем інформації, аналітичного забезпечення управлінських рішень на підприємствах, неминуче призводить до зменшення їх конкурентоспроможності та, як наслідок, втрати ринку. У зв'язку з цим є необхідність інтегрованого представлення інформації та аналітичної підтримки управління рішення, вивчення його сутності, методи визначення її ефективної реалізації [2 с. 39–50].

Інтерес полягає в дослідженні ефективності інвестиційних проектів у виробничу сферу. Прямі інвестиції у виробництво потребують детального вивчення програми інвестицій і виробництва. Систематизуємо основні питання, що передбачені зазначеною програмою: вид інвестицій, необхідний обсяг інвестицій, власні фінансові кошти, виробнича потужність, обсяг інноваційного продукту, загальна економічна результативність проекту [1, с. 392–404].

Для зовнішньоекономічних зв'язків окремих підприємств та економіки України важливе значення має ефект внаслідок відмінностей у структурі цін. Не менш важливим для вітчизняної економіки є використання науково-технічного ефекту, зважаючи на існуючий науково-технічний потенціал, обмеження фінансових ресурсів для його реалізації. Загалом можна стверджувати, що ефект від зовнішньоекономічних зв'язків виражається у конкретних економічних результатах.

З метою підвищення ефективності функціонування зовнішньоекономічного комплексу необхідний розвиток системи і принципів державного регулювання зовнішньоекономічних зв'язків відповідно із курсом держави на підтримку реального сектору економіки. Підвищення ефективності зовнішньоекономічної діяльності підприємств, в першу чергу експортних операцій, знаходиться у великій залежності від удосконалювання системи управління зовнішньоекономічними зв'язками. В цьому випадку значний інтерес представляє питання, пов'язане із можливістю прийняття оптимальних управлінських рішень стосовно задач, націлених на підвищення конкурентоздатності підприємства, а також узгодження його ефективної виробничої і збутової діяльності [3, с. 26–30].

Література:

1. Карпенко Л.М. Стратегічний конкурентний аналіз розвитку інноваційних підприємств: прогностична валідність / Л.М. Карпенко, С.В. Філіппова // Актуальні проблеми економіки. – 2016. – № 6 (180). – С. 392–404.
2. Karpenko L.M. Structural content of managers professional competence in the strategy coordinates of enterprise development: innovative approach // Економіка і організація управління: Зб. наук. пр. – Вінниця: ДонНУ, №3 (27), 2017. – 143 с., – С. 39–50
3. Вівчар О.І. Основні аспекти підвищення ефективності зовнішньоекономічної діяльності підприємств / О. Вівчар // Галицький економічний вісник. – 2009. – № 2. – С. 26–30.

МЕТОДИ ОЦІНКИ КАДРОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Т.В. Аверіхіна, к.е.н. доцент

Л.Г. Коган, студент

М.М. Аверіхін, студент

Одеський національний політехнічний університет
м. Одеса

Одним із завдань ефективної кадрової політики підприємства є оцінка достатності розвитку кадрового потенціалу. Мета проведення такого оцінювання полягає у визначенні ступеня використання кадрового потенціалу підприємства та виявленні можливостей його розвитку, оцінюванні рівня готовності до ефективної роботи з реалізації цілей і завдань підприємства в умовах ринку, що динамічно розвивається. Результати оцінювання кадрового потенціалу підприємства дозволяють приймати найбільш обґрунтовані рішення, спрямовані на його використання та розвиток.

Можна виділити три основні завдання аналізу кадрового потенціалу:

– надати інформацію, необхідну для прийняття рішення в галузі управління персоналом як для менеджерів по персоналу, так і для вищого керівництва;